יהודית רביץ:

„אני בטוחה במה שיש לי!"

לפני ארבע שנים היא הגיעה מבאר־שבע. ביישנית כזאת, עם תסירוקת נחמדה, איתה היא הולכת עד היום. שם־טוב לוי לקח אותה להופעות בלהקת „ששת", ולמחייתה הופיעה עם גידי גוב ושמוליק בילו בלהקה בשם „פרנסה טובה", שכשמה כן היתה. היא נועדה לצרכי פרנסה בילבד, ונעלמה מהר מאוד משוק הבי־דור — חבריה מצאו להם פרנסות טובות יותר בהר־כבים אחרים. ראיתי את יהודית רביץ בערב היחיד שלה. האולם היה מלא מפה לפה. הקהל הלך איתה לאורך כל הדרך.

● **ערב יחיד כגיד 24. את פוחדת?**

אני פוחדת מאוד, למרות שאני בטוחה במה שיש לי. עשינו חזרות חודשיים וחצי ונראה שהקהל אוהב את זה.

● **האם את המנחות המוסיקלית של עצ־מך בערב הזה?**

הבאתי עבודות מהבית, מהקלטות שעשיתי קודם, כי הרי החומר לקוח מדברים שעשיתי לאורך כל הדרך. אבנר קנר, שמנגן בהופעה בפסנתר, נתן לי עוד דחיפה בכיוון הידע המוסיקלי והצד התיאורטי שחסר לי. חוץ מזה היה טומי פרידמן, שהוא המפיק המוסיקלי, שנתן לי בחזרות האחרונות ליטוש אחרון.

● **הסיגנון שלך השתנה במיקצת בהופעה הזאת. לא רק גיטארה אקוסטית מול המיק־רופון. הפעם את זזה, קופצת, צועקת ומנגנת בגיטארה חשמלית.**

יש בהופעה קטעים עם הרבה כוח ויש צדדים שקטים ועדינים. גם כשאני שרה רוגנ'רול זה רוקנ'רול עדין וסולידי, ולא מגיע לגסות. אני מגישה בשימחה שיוצאת החוצה, לא בזעם.

● **את שמחה?**

שמחה יותר מאי פעם. עם עצמי, כבן־אדם, הגעתי למצב של מודעות גבוהה ושקט נפשי שלא הכרתי קודם. יש בי איזושהי בגרות חדשה שלא הכרתי קודם.

● **כמה כסף עלה להפיק את הערב?**

המון המון. לא יודעת מיספרים. אבל זה משהו שלא מתאים לתנאי האינפלציה. יותר ממיליון לירות. אני די פוחדת כשאני חושבת על דל מה שהשקיעו בערב הזה. אני מנסה לא לחשוב על הכסף, רק לעשות הכי טוב שאני יכולה.

● **את נמצאת 24 שעות עם יעקב גילעד. את גרה איתו, את עובדת איתו. זה לא קשה?**

כבר עברנו את כל השלבים של יותר־מדי־ביחד, האחד בתוך השני. אנחנו חברים טובים. למדנו לאכול זה את זה. אנחנו מכירים שש שנים, חיים יחד, עובדים יחד. אנחנו חברים מאוד מאוד טובים.

חנה זמר:

„הממשלה רוצה לחסל את העיתונות!"

מדברים על ערוץ שני, בנוסף לטלוויזיה הממלכ־תית. ערוץ שני עם פירסומות וצבעים. עם ישראל שמח. מי שלא כל כך שמח הם עורכי העיתונות היומית. שאלתי את חנה זמר, עורכת „דבר":

● **כיצד, לדעתך, ישפיע הערוץ השני על העיתונות היומית בארץ?**

לא טוב! הוא יחליש את העיתונים באופן ניכר, משום שמקור חשוב של הכנסה פשוט ישמט. תקציב הפירסום של המפרסמים יחולק מחדש, והם יעדיפו את הטלוויזיה על פני העיתונים.

● **מה דעתך על הרעיון שהועלה, לחזק העיתונות היומית מניות בערוץ השני?**

אי־אפשר לדבר על שיתוף העיתונים. זה לא פותר שום דבר. דברי עם גת מוסס. הוא ועיתונו, ידיעות אחרונות, שותפים בשירותי פירסום ברדיו, ולדבריו ה־רווחים בקושי מכסים את הפירסום.

● **מדוע בארצות־הברית יש גם ערוצי־טלוויזיה רבים וגם עיתונות יומית החיים בכפיפה אחת?**

בארצות־הברית, כימעט בכל עיר יש עיתון מקומי, רדיו וטלוויזיה, וברוב המיקרים הם נמצאים ביד אחת. כל העיתונים האחרים התחסלו. היה תהליך אדיר של חיסול עיתונות בארצות־הברית, והכל בגלל הטלוויזיה.

● **ובאירופה?**

באירופה יש מדיניות של סובסידיות. באוסטריה, שבדיה וגרמניה מסבסדת המדינה את העיתונות היומית.

● **ומתן, לדעתך, הפיתרון המתאים לארץ?**

אין פתרון! הכי טוב לא לעשות פירסומות בערוץ השני. אני פשוט חוששת ממה שיקרה. הערוץ השני יקצץ באופן פרופורציונלי את תקציבי העיתונות הי־מית, השבועית והחודשית. פשוט לא יהיה כסף. כל אחד מהמפרסמים ירצה לראות את עצמו מתגלגל על המסך הקטן, בלי קשר לאפקטיביות של הפירסום. זה הכל עניין של מוניטין ויחסי־ציבור. ג'נרל מוטורס אינם מעוניינים בצופי הטלוויזיה, ובכל זאת מפרסמים בטלוויזיה. זה עניין של יוקרה, וזה מה שיקרה פה. זה יחסל את העי־תונות וזה מה שהממשלה רוצה. זו אחת המטרות שלה" — חיסול העיתונו תבאמצעות הערוץ השני.

דורין פרנקפורט:

„מספיק עם ההיסטריה, אפשר להיות עגולה!"

ביקרתי בתצוגת אופנה בסטודיו של דורין פרנק־פורט. בין כל הדוגמניות המקלוניות היתה דוגמנית אחת בשם טלילה בילנסקי, שלא דמתה אף לדוגמנית אחת שראיתי קודם לכן. טלילה לא היתה גבוהה, לא היתה רזה ולא היתה מקל. שבוע לאחר מכן הש־תמשה דורין פרנקפורט בטלילה בכתבת־אופנה שאותה צילם מיכה קירשנר. שאלתי את דורין —

● **האם העובדה שאת משתמשת בדוג־מנית עגולה מבשרת כי חלפו שנות הרזון?**

אני לא אומרת ששנות הרזון חלפו, אני אומרת שליופי יש מיגוון רחב יותר. מי אמר שבכדי להיות יפה את צריכה להיראות רזה? כל הכיוון של הנשים בשנות ה־50 היה עגול, והיום האופנה חוזרת לשנות ה־50. זה עניין של מחזוריות. בתחילת מילחמת־העולם הרא־שונה ובשנות ה־20 היה מחסור באוכל. הבעלים היו בחזית והנשים בבית. זה הביא למתירנות. השמלות התקצרו. הנשים היו רזות, כמעט גבריות. אחר־כך הגיעו שנות ה־40. אם תסתכלי על תמונות של שחקניות מסוף שנות ה־40, תראי שהן היו ממש ענקיות ושמנות. ג'ין הארלו היתה כולה תחת וציצים וכמעט סנטר־כפול לצר־מת גלוריה סוואנסון של שדרות סנסט, משנות ה־20, שהיתה מקל. ואז הגיעו שנות ה־50 עם המותניים הצרות. הטוסיק והחזה הגדולים. מרילין מונרו לא היתה חוט, היא היתה פשוט שמנה. שנות ה־60 היו שנים של רווחה ומתירנות, שנות רזון. טוויגי היתה מורעבת לחלו־טין. היה באופנה להיראות רוחני, כאילו שאוכל הוא לא העניין. בשנת ה־70 החל מראה ה„אוט דור", מראה החיים הבריאים — כמה שיותר שוף, יותר יפה, ויטא־מינים, ריצה, בריאות. האופנה אמרה להיראות שרירי, אבל לא חולני. תראי את מארגו המינגווי ואת פארה פוסט. בשנות ה־80 קרה דבר מעניין מאוד. יש רטרו לשנות ה־50, עם כיוון של נשים יותר מלאות. היום האופנה מוכתבת על פי האמנות והרוקנרול. העניין של צו האופנה נשבר לחלוטין. היום הרחוב מכתיב לאופ־נאי, לא האופנאי לרחוב. מוסיקה, ציור ואמנות מכתי־בים את האופנה בפעם הראשונה בהיסטוריה.

● **האם עגול־שמנמן הוא אופנתי?**

תראי, כל כוכבות הגל החדש עובדות על עגול. קחי את דבורה הארי מבלונדי, קחי את כל הילדות הפאנקיות בניו־יורק, אלה שאת פוגשת ברוץ או במאד קלאב. הכל הולך על עגול.

● **את, כאופנאית, אוהבת את הנשים העגולות?**

לפי דעתי זה נפלא. למה צריך סטריאוטיפים? למה דוגמנית צריכה להיראות מורעבת או נורא גבוהה? אילו לא אהבתי נשים עגולות הייתי מתאבדת. הרי אני מביטה על עצמי יום יום בראי.